

“L’Opus Dei em va descobrir que la meva feina és la meva malaltia”

És la primera vegada que el periodista entrevista a una persona ajaguda en un llit. Però convé que l'entrevistat es trobi còmode. Joaquim Romero, barceloní, arquitecte tècnic de 35 anys, pateix esclerosi múltiple irreversible. I sempre està amb un somriure als llavis...

23/02/2010

Joaquim Romero pateix esclerosi múltiple, una malaltia incurable, progressiva i degenerativa. De vegades necessita abandonar la cadira de rodes en la qual roman tot el dia i canviar una mica de posició. L'entrevistat, divertit, comenta amb una alegria que mai l'abandona: “Em sembla estar davant un psiquiatra”. I el periodista li segueix el joc amb una primera pregunta clàssica: ¿Qui és Joaquim Romero?

¿Qui és Joaquim Romero?

Jo mateix m'ho pregunto, de vegades. Em dic: “Déu meu, ¿qui és aquesta persona que ara va en la cadira de rodes? Jo estudiava, jugava a futbol, feia una vida normal. I aquest de la cadira sembla una altra persona. Aleshores, aterro i em dic: ets el mateix, Joaquim, només ha canviat la situació”.

¿Què se sent quan la malaltia truca a la porta?

És com si t'arribés a casa un convidat d'honor que es presenta sense haver-lo convidat. No saps si dir-li “Quina alegria!” o “no hi ha menjar per a tu”. Després, cal acceptar-lo, perquè un no pot fer-lo fora de casa; cal saber tractar-lo, parlar-li, escoltar-lo, per saber què vol, què li convé.

¿S'acaba estimant el convidat imprevist?

Sí, però no per ell mateix. El sofriment no és un bé en si, d'entrada, com una casa, un cotxe, un amic. Al dolor no se l'estima sense més, cal recolzar-se en alguna cosa, en unes crosses. I aleshores, el dolor és el mateix, però la forma de dur-lo és distinta.

¿On has trobat aquestes crosses?

En Déu. En el meu cas, a través de l'Opus Dei, per al qual els malalts són un tresor. Jo pensava que no podria treballar ni tenir vida social, però

l'Obra em va descobrir que la meva feina hauria de ser la meva malaltia, i que seria ocasió per tractar de ser millor jo mateix i ocasió per apropar altres persones a Déu, amb el somriure, per exemple. Vaig estar a Roma, en la canonització del Fundador de l'Opus Dei. La vigília estava al llit, a Barcelona, esgotat per l'efecte que produeix la cortisona que em van donar a causa d'un brot recent de la malaltia. Però a l'endemà, vaig poder estar a la Plaça de Sant Pere, amb la meva cadira de rodes obrint-se pas, com d'altres moltes, entre tanta gent. Vaig ser feliç, encara que em vaig cansar molt. El meu convidat va venir amb mi, com a tot arreu.

¿Quan va arribar el convidat?

Als 22 anys. Fins aleshores, la meva vida havia tingut dos moments especialment màgics. El primer va ser als 14 anys, quan vaig acabar

vuitè d'EGB amb bones notes. Me'n vaig anar a Menorca de vacances amb la meva família, i després a Itàlia amb uns amics. Jugava al futbol, m'agradava molt. El segon, en començar la carrera d'aparellador. Tenia grans il·lusions per a la meua vida: arribar a ser un bon professional, casar-me i tenir molts fills.

I de cop i volta irromp la malaltia...

No tan de cop i volta. El primer any el vaig passar en mans de metges que em feien proves. Vaig acabar la carrera, però els exàmens finals ja no vaig poder fer-los per escrit, perquè se'm paralitzaven les mans.

¿Quan va arribar la cadira de rodes?

Quan no hi va haver més remei. Primer, vaig utilitzar una crossa; després, dues; i un dia, la cadira.

Volia anar al funeral del pare d'un amic meu i no em sentia amb forces per caminar els 50 metres que hi havia des de l'aparcament fins a l'església. Un amic meu em va dur amb cotxe i va ficar dintre una cadira de rodes per si la necessitava. Vaig intentar recórrer la distància amb crosses, però no vaig poder. Aleshores, el meu acompanyant va treure del cotxe la cadira, hi vaig pujar i, en arribar a l'església, vaig creure que em moria. Tots em miraven; em vaig sentir apunyalat per tants ulls.

¿S'acostuma, un?

Sí; a allò que un no s'hi acostuma és al fet que de vegades hi hagi gent que, en veure't en una cadira, et parla com si no fossis normal. En canvi, veus el desig d'ajudar que molts tenen. Crec que nosaltres també els ajudem a ser millors, a tenir una actitud bona amb els altres.

¿Què fa en aquesta situació?

Posar-me a treballar. Amb el meu germà Borja, enginyer de Telecomunicacions, deu anys més jove que jo, vam adaptar el meu habitatge perquè jo pugui valer-me per mi mateix, per anar des del llit al bany i a la dutxa o obrir la porta, les finestres, posar la televisió, parlar per telèfon, escriure en l'ordinador, etc.

¿Ho van aconseguir?

Sí, i després vam muntar una empresa amb les nostres inicials –“B & J Adaptacions”–, i vam començar a buscar clients, persones que hagin quedat paraplègiques o tetraplègiques a causa d'alguna malaltia o accident. Parlem amb l'institut Guttmann, el de més renom, amb altres centres de rehabilitació, assistents socials... i oferim adaptar l'habitatge o l'habitació del minusvàlid, fer-li un vestit a la mida

de les seves necessitats concretes derivades de la situació en la qual es trobi, i això ho fem amb l'ajuda dels nostres coneixements tècnics i de la meua pròpia experiència.

¿Tenen clients?

Sí, encara que no és fàcil. Cal vèncer, per la seva banda, la temptació del descoratjament. El meu avantatge és que puc parlar-los de cadira a cadira, no com qui diu que es posa en el seu lloc des de la distància.

¿Què li diu a un client dels que vénen a veure'l, que es rebel·la preguntant-se per què Déu permet el seu sofriment?

Començo dient-li que és molt positiu que s'hagi fet aquesta pregunta, perquè davant qualsevol pregunta cal buscar una resposta. Davant aquesta, li dic que jo puc donar-li un cop de mà per tractar de trobar-la.

Un motiu podria ser perquè ens recordéssim més de Déu, que potser el teníem oblidat. Si fos així, és una ocasió més per estar prop d'Ell: cal començar per tractar-lo, demanar-li perdó, fer un petó a Déu a través de la confessió.

Li diria també: vés a veure'l al Sagrari, queixa't, parla-li, i quan no se t'acudeixi res, marxa i torna un altre dia. No vulguis fer-te bon amic en dos dies. Una amistat requereix tracte.

¿Què és el dolor, per a vostè? ¿Com el defineix?

És la clau, la resposta a molts interrogants de la persona creient. No té cap sentit que no passi per la transcendència. T'ensenya a conèixer-te millor, a posar cada cosa al seu lloc. I a estimar més als altres, a ser comprensiu amb els seus límits.

A. Coll // Diari de Tarragona 29
d'octubre de 2003

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/lopus-dei-
em-va-descobrir-que-la-meva-feina-es-
la-meva-malaltia/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/lopus-dei-em-va-descobrir-que-la-meva-feina-es-la-meva-malaltia/) (09/08/2025)